

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 80 (3) บัญญัติว่า “พัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการจัดการศึกษาในทุกระดับและทุกรูปแบบให้สอดคล้องกับความต้องการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม จัดให้มีแผนการศึกษาแห่งชาติ กฎหมายเพื่อพัฒนาการศึกษาของชาติ จัดให้มีการพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษาให้ก้าวหน้าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก รวมทั้งปลูกฝังให้ผู้เรียนมีจิตสำนึกของความเป็นไทย มีระเบียบวินัย คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวม และยึดมั่นในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข” (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2550 : 136) และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 52 ให้กระทรวงส่งเสริมให้มีระบบ กระบวนการผลิต การพัฒนาครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง โดยการกำกับและประสานให้สถาบันที่ทำหน้าที่ผลิตและพัฒนาครู คณาจารย์ รวมทั้งบุคลากรทางการศึกษา ให้ความพร้อมและมีความเข้มแข็งในการเตรียมบุคลากรใหม่และการพัฒนาบุคลากรประจำการอย่างต่อเนื่อง (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2545 : 30)

ข้อแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรีต่อที่ประชุมรัฐสภา เมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2551 ด้านการศึกษาที่เกี่ยวข้อง คือ “ข้อ 3 พัฒนาครู อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา เพื่อให้ได้ครูดี ครูเก่ง มีคุณธรรม มีคุณภาพและมีวิทย์ฐานะสูงขึ้น ลดภาระงานครูที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนตามโครงการคืนครูให้นักเรียน มีการดูแลคุณภาพชีวิตของครูด้วยการปรับโครงสร้างหนี้และจัดตั้งกองทุนพัฒนาคุณภาพชีวิตครู ควบคู่ไปกับการลงทุนด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ที่เน้นการพัฒนาเนื้อหาสาระและบุคลากร ให้พร้อมรองรับและใช้ประโยชน์จากระบบสารสนเทศได้อย่างคุ้มค่า และข้อ 5 ยกระดับคุณภาพมาตรฐานการศึกษาระดับอาชีวศึกษาและอุดมศึกษาไปสู่ความเป็นเลิศ โดยการจัดกลุ่มสถาบันการศึกษาตามศักยภาพ ปรับเงินเดือนค่าตอบแทนของผู้สำเร็จอาชีวศึกษาให้สูงขึ้น โดยภาครัฐเป็นผู้นำและเป็นแบบอย่างของการใช้ทักษะอาชีวศึกษาเป็นเกณฑ์ กำหนดค่าตอบแทนและความก้าวหน้าในงาน ควบคู่กับการพัฒนาองค์ความรู้ นวัตกรรม ด้วยการเพิ่มขีดความสามารถด้านการวิจัยและพัฒนา” (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552)

มหาวิทยาลัยราชภัฏ เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่มีการพัฒนาต่อเนื่องยาวนานกว่าศตวรรษ จนถึงปัจจุบัน ส่วนใหญ่เกือบทุกแห่งพัฒนามาจากโรงเรียนฝึกหัดครู วิทยาลัยครู สถาบันราชภัฏ และพัฒนามาโดยลำดับจนได้รับการยกฐานะเป็นมหาวิทยาลัย กล่าวคือนับแต่ปี พ.ศ. 2435 ที่เริ่มตั้งโรงเรียนฝึกหัดอาจารย์ขึ้นเป็นสถานศึกษาด้านการฝึกหัดครูเป็นแห่งแรก (บุญเจือ องค์กรประดิษฐ์, 2505) และพัฒนามาจนมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พ.ศ. 2518 และในปี พ.ศ. 2527 ได้มีการแก้ไข ให้วิทยาลัยครูเป็นสถาบันการศึกษาและวิจัย ผลิตบัตผลทั้งสายครุศาสตร์ สายวิทยาศาสตร์ และสายศิลปศาสตร์ และเมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2535 ได้รับพระราชทานนามใหม่จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวว่า “สถาบันราชภัฏ” ซึ่งต่อมาเมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2538 โปรดเกล้าฯ พระราชทานตราพระราชลัญจกรให้เป็นตราสัญลักษณ์ของสำนักงานสภาประจำสถาบันราชภัฏและเป็นตราประจำสถาบันราชภัฏทั้ง 36 แห่ง อีกด้วย และในวันที่ 25 มกราคม 2538 พระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏ พ.ศ. 2538 มีผลบังคับใช้และกำหนดในมาตรา 7 ว่า ให้สถาบันราชภัฏเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษาวិชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการวิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ปรับปรุงถ่ายทอดและพัฒนาเทคโนโลยี ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ผลิตครูและส่งเสริมวิทยฐานะครู (ราชกิจจานุเบกษา, 2538) ต่อมา มีการยกระดับให้สถาบันราชภัฏเป็น มหาวิทยาลัยราชภัฏ ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 ดังนั้นบทบาทและภารกิจต่าง ๆ ของสถาบัน นอกจากมุ่งประโยชน์ต่อการพัฒนาและสนองความต้องการของท้องถิ่นเป็นหลักแล้ว ยังมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้โอกาสทางการศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่เยาวชนในท้องถิ่น ได้พัฒนาตนเองให้เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพของประเทศชาติและท้องถิ่น

การที่มหาวิทยาลัยราชภัฏถูกกำหนดให้เป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นนั้น จึงทำให้ต้องมีบทบาทในการแก้ปัญหาวิกฤตการณ์ของชาติที่เป็นอยู่ในขณะนี้ด้วย โดยใช้กระบวนการวิจัยเพื่อการพัฒนา เป็นเครื่องมือสำคัญที่จะเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อจะเป็นรากฐานในการผสมผสานกับ ภูมิปัญญาสากล โดยเฉพาะในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งเป็นการเลือกสรรและปรับปรุงให้เหมาะสมและสอดคล้องกับบริบททางสังคมวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยเชื่อมโยงและร่วมมือกับองค์กรอื่น ๆ ด้วย จึงจะนำภูมิปัญญาชาวบ้านไปสู่การเป็นรากฐานของการพัฒนาที่ยั่งยืนได้ หัวใจสำคัญของการศึกษาเพื่อการพัฒนาประเทศนั้นไม่ได้อยู่ที่มหาวิทยาลัยเพียงอย่างเดียว แต่อยู่ที่การเป็นศูนย์กลางในการผดุงระบบการศึกษา ให้อยู่บนพื้นฐานวัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย และมหาวิทยาลัยราชภัฏ มีหน้าที่ในการผลิตครูเพื่อสนองตอบความต้องการของสังคมและประเทศ แต่ต่อมาเมื่อมีประชากรเพิ่มขึ้นและความต้องการด้านการศึกษาของประชาชนเปลี่ยนไป ถึงแม้ว่ามหาวิทยาลัยราชภัฏจะเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่มีการเปิดหลักสูตรที่หลากหลายก็ตาม คนส่วนใหญ่ยังคงความทรงจำว่าเป็นการผลิตบัณฑิตครูเป็นหลัก เมื่อมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ถือกำเนิดมาจากพื้นฐานการฝึกหัดครู ดังนั้นวิชาครูจึงเป็นวิชาหลักที่จัดการเรียนการสอนและให้การศึกษาในคณะครุศาสตร์ ซึ่งทำหน้าที่เป็นแกนในการจัดการศึกษา ด้วยเหตุแห่งการดำรงอยู่และมีพัฒนาการที่ยาวนาน คณาจารย์ของคณะครุศาสตร์จึงเป็นบุคลากรหลักที่มีการก่อร่างสร้างตัวและมีความเชี่ยวชาญด้านการเรียนการสอนเกี่ยวกับวิชาชีพครู (เรืองชัย ทรัพย์นรินทร์, 2544) โดยต้องมีการเชื่อมโยงกับองค์กรต่าง ๆ คือ มหาวิทยาลัยด้วยกัน รวมทั้งสถาบันการศึกษาและองค์กรชุมชน การปรับยุทธศาสตร์ในการบริหารจัดการ รวมไปถึงการปรับหลักสูตรการเรียนการสอนให้สอดคล้องกันด้วย และควรเน้นการทำวิจัยแบบยึดพื้นที่และภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นฐาน ซึ่งมีความหลากหลายแตกต่างกันออกไป ดังนั้น มหาวิทยาลัยราชภัฏทั้งหมด ควรเป็นที่อยู่แห่งแสงสว่างของบ้านเมืองหรือโพธิ์ลัย และเป็นแหล่งความรู้อันยิ่งใหญ่ หรือมหาวิทยาลัย เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่มีวิธีการเรียนรู้ตามรอยเบื้องพระยุคลบาท ศึกษาสืบสานและพัฒนาตามแนวพระราชดำริ เพื่อก่อประโยชน์สูงสุดทางการศึกษาต่อปวงประชาชาวไทย ยังผลให้ชุมชนท้องถิ่นเจริญก้าวหน้ามั่นคงและยั่งยืน (อมรวิรัช นาคทรพร, 2544) เพื่อการพัฒนาคุณภาพคนและสังคมไทยให้ก้าวสู่สังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บทบาทในการพัฒนามาตรฐานวิชาชีพครู ด้วยการเป็นภาคีการพัฒนาทุกภาคส่วนในการผลักดันแนวทางการพัฒนาวิชาชีพครู ให้ไปสู่การปฏิบัติบนพื้นฐานของความร่วมมือและประสานเชื่อมโยงการทำงานอย่างมีมาตรฐานแบบบูรณาการ ตามหลักการของอุดมศึกษาที่มีหน้าที่โดยตรงในการสร้างความมั่งคั่งทางปัญญาผ่านกระบวนการผลิตกำลังคนระดับสูง โดยมุ่งถึงความเป็นอิสระและความเป็นเลิศทางวิชาการไปพร้อม ๆ กัน ด้วยการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานอย่างต่อเนื่องตามอัตลักษณ์และมาตรฐานสากล (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา , 2550 : 1- 4)

จากพัฒนาการ การเปลี่ยนแปลงทางด้านนโยบาย ความต้องการกำลังคนในสาขาการศึกษา รวมถึงอัตราการขยายตัวของสถานศึกษาระดับปริญญาในภูมิภาค โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยราชภัฏและมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล มหาวิทยาลัยของรัฐอื่น ๆ ที่เปิดวิทยาเขตในต่างจังหวัดและสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ที่กระจายการรับนักศึกษาเข้าเรียนในเกือบทุกจังหวัดของประเทศไทย จึงมีการแข่งขันและเปิดโอกาสรับนักศึกษาเข้าเรียนในระดับปริญญาตรีอย่างกว้างขวางส่งผลกระทบโดยตรงต่ออนาคตและการพัฒนาของคณะครุศาสตร์และศึกษาศาสตร์ที่จัดการศึกษาทางด้านการศึกษาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การเตรียมรับสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงในอนาคตอันใกล้และแสวงหายุทธศาสตร์การพัฒนาเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงอันเหมาะสม ที่จะทำให้ภารกิจด้านการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ยังคงมีความสำคัญและสนองตอบปรัชญาของมหาวิทยาลัยที่เป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างแท้จริง และในส่วนของคณะครุศาสตร์ที่มีบทบาทสำคัญในการผลิตบัณฑิตทางด้านการศึกษา ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง

ทำการวิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยี ทุนบำรุง ศิลปวัฒนธรรม ผลิตครู และ ส่งเสริมวิทย์ฐานะครูอีกด้วย

จากสภาพปัจจุบันและปัญหาเกี่ยวกับวิชาชีพครูในประเทศไทย เริ่มจากกระบวนการผลิต และพัฒนาวิชาชีพครูจากระบบและทิศทางที่ชัดเจน ทั้งที่ครู คือ ผู้กำหนดคุณภาพประชากรใน สังคม และคุณภาพประชากรในสังคม เป็นตัวพยากรณ์ความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การปกครอง การศึกษา วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม วิชาชีพครูจึง ควรเป็นที่รวมของคนเก่ง คนดี สามารถเป็นต้นแบบทางคุณธรรม จริยธรรม การประพฤติปฏิบัติตน การดำรงชีวิต และการชี้นำสังคมไปในทางที่เหมาะสมในสภาพความเป็นจริงที่ปรากฏในปัจจุบัน วิชาชีพครูกลับเป็นวิชาชีพที่คนทั่วไปดูหมิ่นดูแคลน เป็นวิชาชีพที่รายได้ต่ำ ผู้ประกอบวิชาชีพครู ยากจน และมีหนี้สินมาก ผู้ปกครองที่มีการศึกษาสูงและมีฐานะดี จึงไม่ประสงค์จะให้บุตรหลาน ของตนศึกษาเพื่อออกไปประกอบวิชาชีพครู เขาว่าคนที่สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ก็ไม่ ประสงค์ที่จะสมัครเรียนในสาขาวิชาชีพครู ส่วนผู้ที่สมัครเรียนในสาขาวิชาชีพครูจึงมักเป็นผู้ที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เมื่อไม่สามารถสอบเข้าเรียนในสาขาวิชาชีพอื่นได้แล้วจึงจะสมัครเรียน เพื่อออกไปเป็นครู (ดิเรก พรสีมา, 2544 : 1) ซึ่งสถานการณ์เหล่านี้ล้วนส่งผลให้การผลิตและ พัฒนาวิชาชีพครูขาดประสิทธิภาพและส่งผลกระทบต่อ การได้มาซึ่งผู้บริหารสถานศึกษาที่มี คุณภาพ

ทิศทางในการพัฒนาวิชาชีพครูถูกกล่าวถึงและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ครูเป็นผู้นำการ พัฒนา โดยมีครูเป็นผู้ออกแบบและจัดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และครูต้องรู้เนื้อหาสาระใน วิชาที่ตนสอนเป็นอย่างดี รู้การเปลี่ยนแปลงของความรู้ รู้วิธีสร้างความรู้และสามารถสร้างความรู้ ใหม่ได้อย่างต่อเนื่อง รู้วิธีการถ่ายทอดความรู้ให้เหมาะสมกับสาระการเรียนรู้และคุณลักษณะของ ผู้เรียนแต่ละบุคคล และที่สำคัญครูต้องทำตนให้เป็นแบบอย่างทั้งในด้านความดี ความเก่งและการ ให้ความสุขแก่ผู้เรียน ซึ่งในส่วนดังกล่าว คณะครุศาสตร์ยังไม่สามารถผลิตครูให้มีคุณลักษณะ ครบถ้วนตามคุณลักษณะของวิชาชีพ และคุณภาพของผลผลิตบุคลากรด้านการศึกษาดังกล่าว อาจ เกี่ยวเนื่องกับตัวป้อนเข้าของระบบ โดยเฉพาะนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 และสมัครเข้าเรียนในคณะครุศาสตร์มีคุณภาพต่ำ นักเรียนชั้นเยี่ยมของประเทศจะสมัครเข้าเรียนครู น้อยมากหรือไม่มีเลย จึงส่งผลต่อระบบการผลิตและคุณภาพโดยรวมของนักเรียนครู และ นอกจากนี้คุณภาพของคณาจารย์ในคณะครุศาสตร์เองก็เป็นปัจจัยป้อนที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนา คุณภาพของบัณฑิตครุศาสตร์เช่นกัน ด้วยเหตุนี้ จึงควรมีการปรับปรุง ปรับเปลี่ยนและพัฒนา ระบบการผลิต ระบบการควบคุมกำกับดูแล การยกย่องเชิดชูเกียรติผู้ประกอบวิชาชีพครู ด้วยการ จูงใจและคัดสรรคนชั้นเยี่ยมมาเรียนครู ดังนั้นยุทธศาสตร์การพัฒนาวิชาชีพครูที่เหมาะสมกับ บริบทสังคมไทย คือ ยุทธศาสตร์การให้ทุนและจำกัดจำนวนนักเรียนครูในแต่ละปี ผนวกกับ

กระบวนการผลิตครูที่เน้นการฝึกปฏิบัติจริง เน้นการแก้ปัญหาให้กับผู้เรียน มีกระบวนการพัฒนา ด้านคุณธรรมและจริยธรรมเป็นพิเศษ และเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วให้บรรจุเป็นข้าราชการครูเลย โดยไม่ต้องสอบคัดเลือกอีก ซึ่งลักษณะดังกล่าวคณะครุศาสตร์จะได้นักเรียนชั้นเยี่ยมมาเรียนครู เพราะมีการประกันการมีงานทำแน่นอน และยุทธศาสตร์การจัดหลักสูตรฝึกอบรมครูที่เน้นการแก้ปัญหาระยะสั้นและเฉพาะหน้า มีการแยกหลักสูตรการพัฒนาครูระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาออกจากกันให้สัมพันธ์กับธรรมชาติของการเรียนรู้ในแต่ละระดับด้วย (ดิเรก พรสีมา, 2550)

นอกจากทิศทางการพัฒนาวิชาชีพครูและสภาพของบริบทที่เปลี่ยนไปแล้ว จึงมีความจำเป็นที่จะแสวงหากระบวนการจัดการศึกษาที่เป็นเลิศเพื่อรองรับนโยบายและการพัฒนาองค์การ บนฐานการวิเคราะห์เชิงยุทธศาสตร์สำหรับการขับเคลื่อนและพัฒนาองค์การ ทั้งในปัจจุบันและอนาคตที่ต้องการให้เกิดขึ้น การวางแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาและการพัฒนาองค์การเชิงกลยุทธ์ จึงมีความสำคัญและจำเป็นยิ่งในการพัฒนาบนสภาพของบริบทที่เปลี่ยนแปลงและการพัฒนา องค์การ ด้วยการเร่งปรับตัวเองให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว และกำหนดยุทธศาสตร์เพื่อสนองตอบนโยบายภาครัฐที่ให้มีการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการศึกษา พัฒนาทรัพยากรบุคคล พัฒนาระบบการบริหารจัดการที่ดี ส่งเสริมงานวิจัยและพัฒนา การประกันคุณภาพการศึกษา และการพัฒนาครู ผู้บริหารและบุคลากรทางการศึกษาตามเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพของคุรุสภา อันเป็น บทบาทสำคัญอีกด้านหนึ่งของครุศาสตร์ ที่จะมีส่วนร่วมในการพัฒนาวิชาชีพครูให้มีมาตรฐาน โดย มีการวางแผนยุทธศาสตร์ที่จะส่งเสริมให้การพัฒนาวิชาชีพผู้บริหารสถานศึกษาเป็นไปตามเกณฑ์ คุณภาพการศึกษาเพื่อการดำเนินงานที่เป็นเลิศ

จากเหตุผล ความจำเป็น ความสำคัญของการพัฒนาวิชาชีพผู้บริหารสถานศึกษาและความ ต้องการของนโยบายแห่งรัฐ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 บริบททางสังคม เศรษฐกิจ มาตรฐานการจัดการศึกษาของชาติ การผลิตและพัฒนาทรัพยากรด้านการศึกษา และ การพัฒนาวิชาชีพผู้บริหารสถานศึกษา ที่เป็นวิชาชีพควบคุม ต้องมีมาตรฐานวิชาชีพ จึงเป็นบทบาท หน้าที่ของคณะครุศาสตร์โดยตรง ที่จะต้องแสวงหาแนวทางสำหรับการกำหนดยุทธศาสตร์การจัด การศึกษาสำหรับเขตพื้นที่การศึกษา ด้วยการพัฒนายุทธศาสตร์สู่ความเป็นเลิศทางวิชาชีพผู้บริหาร สถานศึกษา ที่มีหลักเกณฑ์และกรอบตามเกณฑ์คุณภาพการศึกษาเพื่อการดำเนินการที่เป็นเลิศ รองรับการบริหารจัดการในสภาพการเปลี่ยนแปลงของบริบทรอบด้าน เพื่อให้สามารถพัฒนา วิชาชีพผู้บริหารสถานศึกษา ได้อย่างโดดเด่น มีการปรับเปลี่ยนบทบาท พันธกิจ และพัฒนาองค์การ ที่เป็นเลิศ จากความร่วมมือของผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายอย่างเป็นระบบ ให้พร้อมรับการเปลี่ยนแปลง อย่างเหมาะสม และสามารถพัฒนากระบวนการพัฒนาวิชาชีพของผู้บริหารสถานศึกษาให้สนอง

ความต้องการพัฒนาสู่เกณฑ์คุณภาพการศึกษาเพื่อการดำเนินการที่เป็นเลิศ อย่างมีประสิทธิภาพ
สูงสุด

คำถามการวิจัย

1. สภาพปัจจุบัน ปัญหาและอุปสรรคทางการพัฒนาวิชาชีพผู้บริหารสถานศึกษา จังหวัด
สุรินทร์ เป็นอย่างไร
2. ยุทธศาสตร์สู่ความเป็นเลิศทางการพัฒนาวิชาชีพผู้บริหารสถานศึกษา จังหวัดสุรินทร์
ควรเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหาและอุปสรรคทางการพัฒนาวิชาชีพผู้บริหารสถานศึกษา
จังหวัดสุรินทร์
2. เพื่อพัฒนายุทธศาสตร์สู่ความเป็นเลิศทางการพัฒนาวิชาชีพผู้บริหารสถานศึกษา จังหวัด
สุรินทร์

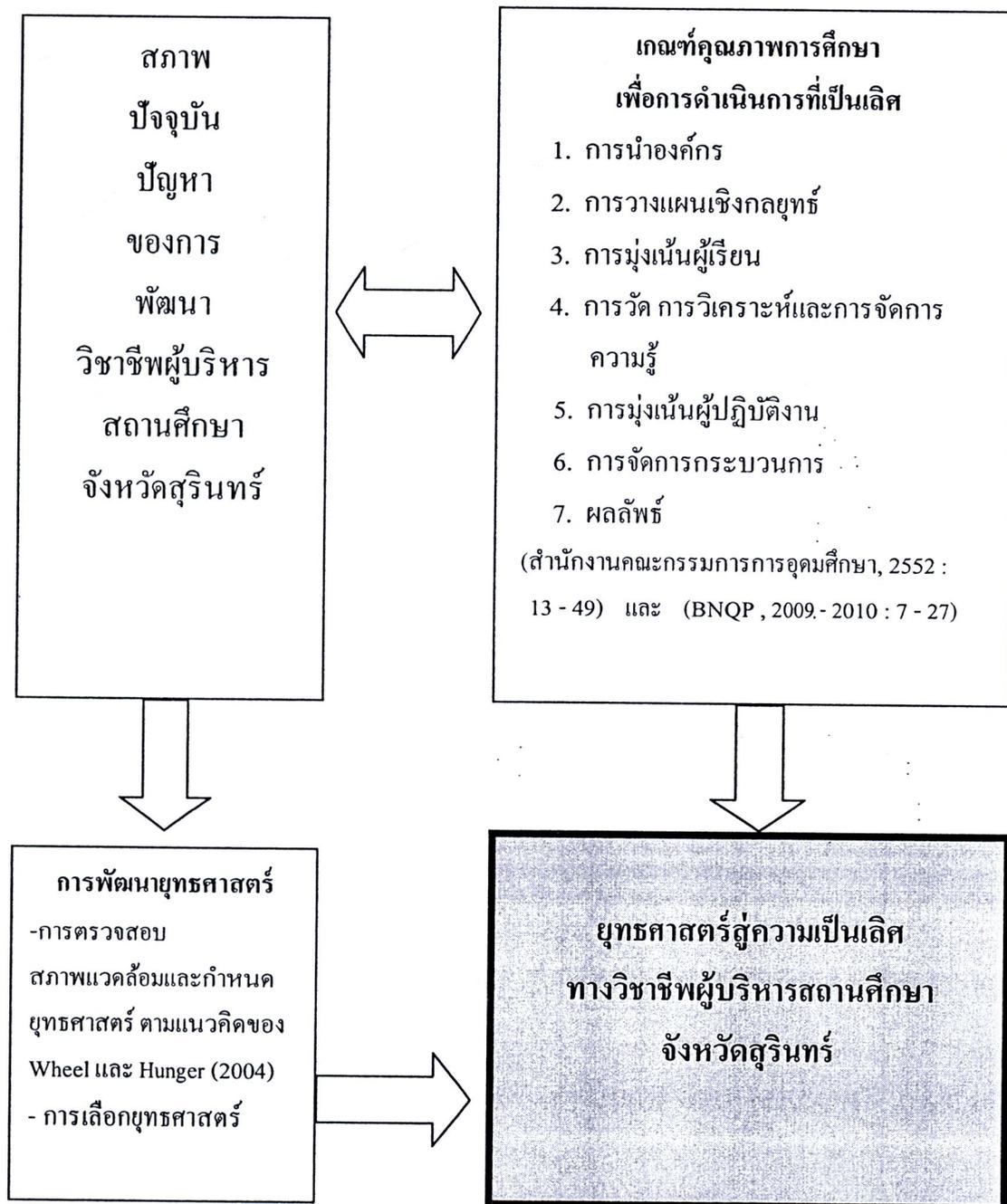
ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ มุ่งศึกษาโดยมีขอบเขตการวิจัย ดังนี้

1. ขอบเขตช่วงเวลาของพัฒนายุทธศาสตร์สู่ความเป็นเลิศทางวิชาชีพผู้บริหารสถานศึกษา
จังหวัดสุรินทร์ กำหนดเป็นระยะ 5 ปี คือ พ.ศ. 2555 – 2559
2. ขอบเขตประเด็นในการวิจัย กำหนดใน 2 ประเด็น คือ เป้าหมายการกำหนด
ยุทธศาสตร์สู่ความเป็นเลิศทางวิชาชีพผู้บริหารสถานศึกษา จังหวัดสุรินทร์ พ.ศ. 2555 – 2559 และ
การพัฒนายุทธศาสตร์เพื่อการบรรลุเป้าหมาย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถกำหนดกรอบแนวคิด เป็นแนวทาง ในการดำเนินการวิจัย เพื่อพัฒนายุทธศาสตร์สู่ความเป็นเลิศทางวิชาชีพผู้บริหารสถานศึกษา จังหวัด สุรินทร์ ได้ดังแผนภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

การวิจัยนี้ มีนิยามศัพท์เฉพาะ ดังนี้

1. ความเป็นเลิศทางวิชาชีพผู้บริหารสถานศึกษา หมายถึง คุณภาพการบริหารและจัดการอย่างเป็นระบบ เพื่อการพัฒนาวิชาชีพของผู้บริหารสถานศึกษา ตามเกณฑ์คุณภาพการศึกษาเพื่อการดำเนินการที่เป็นเลิศ
2. บุทธศาสตร์สู่ความเป็นเลิศทางวิชาชีพผู้บริหารสถานศึกษา หมายถึง แนวทางเชิงรุกสำหรับการปรับปรุง พัฒนาวิชาชีพผู้บริหารสถานศึกษา ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาในจังหวัดสุรินทร์ ตามเกณฑ์คุณภาพการศึกษาเพื่อการดำเนินการที่เป็นเลิศ
3. ผู้บริหารสถานศึกษา หมายถึง ผู้อำนวยการ และ รองผู้อำนวยการสถานศึกษา ในโรงเรียนของรัฐที่จัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในจังหวัดสุรินทร์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การวิจัยครั้งนี้ คาดว่าจะเกิดประโยชน์ดังต่อไปนี้

ด้านวิชาการ

1. สร้างองค์ความรู้เกี่ยวกับบุทธศาสตร์สู่ความเป็นเลิศทางวิชาชีพผู้บริหารสถานศึกษา สำหรับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา จากผลการศึกษาอย่างเป็นระบบ โดยวิธีการวิจัยเชิงบรรยาย ที่เน้นแหล่งข้อมูลหลากหลายตามหลักการสามเส้า (triangulation of data source)
2. สร้างองค์ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการจัดทำบุทธศาสตร์องค์การ ที่สามารถประยุกต์ใช้จากกระบวนการวิจัยเชิงบรรยาย
3. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เกิดความตระหนัก ไม่ละเลยต่อความสำคัญของการพัฒนาวิชาชีพผู้บริหารสถานศึกษา เพื่อมุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพการศึกษาโดยรวม

ด้านการนำไปใช้

1. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาในจังหวัดสุรินทร์ สามารถนำบุทธศาสตร์สู่ความเป็นเลิศทางวิชาชีพผู้บริหารสถานศึกษา ไปเป็นข้อมูลสารสนเทศประกอบการตัดสินใจของผู้บริหาร เพื่อการพัฒนาวิชาชีพผู้บริหารสถานศึกษา ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด

2. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาในจังหวัดสุรินทร์ และที่อื่น ๆ สามารถประยุกต์ใช้ ยุทธศาสตร์สู่ความเป็นเลิศทางวิชาชีพผู้บริหารสถานศึกษา เป็นข้อมูลสารสนเทศประกอบการ ตัดสินใจของผู้บริหาร และปรับใช้อย่างเหมาะสม